

Definiția legionarului

Pot și e nevoie să dau o definiție legionarului, și nu oricare definiție, ci definiția din care să se poată înțelege lucrul cel mai frapant și de neînțeles până acum: logica, motivația celor care au creat în jurul legionarilor diversiunea cea mai amplă și mai aprig susținută din toată istoria neamului românesc. Diversiunea, adică minciuna și crima de proporții fără egal, căreia legionarii îi sunt victimă statornică de (aproape) trei sferturi de veac. **De ce** oare au stârnit legionarii atâta ură din partea celor care i-au prigonit și încă i-ar mai prigoni? Și **cine** sunt cei pe care legionarii i-au supărat așa de tare și, repet, cu **ce** oare i-au supărat de le-au provocat ura cea mai neîmpăcată cunoscută în istoria noastră. „**De ce atâta ură?**” se întreba Nicolae Iorga, cu înțelesul „de ce atâta ură împotriva noastră, a românilor?” Și cu subînțelesul „de ce atâta ură pe care noi nu am provocat-o nicicum prin faptele noastre?!” La fel mă întreb și eu: „**de ce atâta ură împotriva legionarilor?**”

Iată răspunsul, iată răspunsul meu:

Istoria lumii, în esența ei ilustrează existența și confruntarea a două idei, două concepții despre succes, despre reușită, despre **fericire**, la urma urmelor. Una – și așa putea-o numi prima, cel puțin din punct de vedere cronologic, este concepția **eroică**, cavaleriească, voinicească, pentru care valoarea supremă o constituie victoria dobândită pe căi cinstite, drepte, fără vicleșuguri, fără lovituri ascunse, pe la spate.

În această mentalitate cavaleriească, puterea politică, averea, iubirea, faima, loialitatea celorlalți, încrederea pe care o inspire, recunoștința publică etc., nu au valoare decât dacă au fost obținute pe căile onoarei și ale corectitudinii, fără a face nici o concesie de la principialitate și onestitate, de la legalitate și mai ales de la legitimitate. Comportamentul eroic presupune în primul rând respectarea cuvântului dat, a angajamentelor asumate, a jurământului, a promisiunilor făcute. Pe scurt, cavalerul este un **om de cuvânt**. Este un campion al fair-playului.

Pus în situația de a nu-și putea salva viața, averea sau statutul social-politic decât prin decizia de principiile afirmate, de jurămintele făcute sau de cuvântul dat, omul de onoare, cavalerul, în termeni populari românești voinicul, Făt-Frumos, preferă să moară, să-și piardă rangul și toată averea (cazul lui Harap-Alb), dar să-și respecte cuvântul, să nu-și piardă onoarea. Să nu-ți piardă sufletul, cum vor zice, mai târziu, creștinii.

Comportamentul eroic, cavaleresc, a constituit regula antichității și a Evului Mediu. (Firește, nu peste tot, dar în mod caracteristic și dominant, da.) Confruntarea, în antichitate, s-a făcut în interiorul acestei mentalități, după regula că nu este nici o rușine să te recunoști învins de cineva pe care Dumnezeu l-a lăsat **mai puternic** decât tine. Acest raport în care te afli cu celălalt, celălalt fiind **mai puternic**, reprezintă voința zeilor, așa a vrut Dumnezeu, făcă-se voia Domnului! Și lumea cavaleriească s-a organizat pe seninătatea cu care fiecare accepta, în ierarhia de voinici, de eroi, locul pe care i-l hărăzea puterea și voinicia cu care îl înzestraseră Dumnezeu. Aceste ierarhii aveau, drept criteriu ultim, însăși voința Domnului.

Pus în situația de a modifica această ierarhie, adică de a dobândi onoruri și bogăție, putere și ranguri sociale dintre cele mai înalte prin mijloace și procedee care contravin demnității și onoarei, cavalerul autentic nu pregetă a refuza. Acest refuz, nu neapărat vehement, zgomotos, acest refuz fiind semnul distinctiv a ceea ce se cheamă **noblețea** caracterului. **Cavalerism, noblețe, eroism, onoare, curaj, demnitate, corectitudine**, sunt atributele modelului uman pe care au încercat să-l impună atât mitologia unor popoare, religia, așadar, cât și istoria trăită, prin eroi imaginari sau reali.

Acestui model i s-a dat un contur definitiv prin Iisus Hristos, a cărui icoană a însuflețit eroismul și cavalerismul „sans tâche et sans reproche” al eroului medieval, sensibil diferit de cel antic prin feroarea iubirii și respingerea a tot ce ar putea purta marca trufiei, a trufiei care este prima vinovată de **invidia** pe care o naște, o produce, o provoacă la ceilalți.

Și care este efectul, efect devastator, al **invidiei**?

Efectul cel mai nefericit este însăși apariția **celuilalt** model de comportament, a mentalității opuse celei eroice, cavaleriești. Este mentalitatea potrivit căreia scopul scuză mijloacele, îndeosebi când scopul înseamnă să dobândești putere și onoruri, să răstorni ierarhiile stabilite pe criterii cavaleriești, eroice, ale virtuții și puterii lăsate de la Dumnezeu!

Tot de la Dumnezeu este lăsată și mintea omenească, iar mintea aceasta este în stare să născocască felurite vicleșuguri prin care cel puternic să fie doborât de cel slab și nevolnic! Invidia nevolnicului, dinaintea voinicului tare de virtute, pare să ascute mintea celui slăbănog, făcându-l inventiv, născocitor de tertipuri prin care cel puternic să-și piardă ascendentul lăsat de la Dumnezeu. Aceste tertipuri putând fi otrava, pumnalul înfipt pe la spate ori în timpul somnului, șantajul, glonțul ucigaș care anulează orice voinicie înnăscută. Orice stârpitură, cu un revolver în mână, îl poate dovedi pe cel mai voinic dintre oameni! Pe cel mai viteaz! Dar mai presus de toate nevolnicul descoperă ce armă puternică poate deveni **banul**! Armă atotputernică! Căci – și aceasta este una din dominantele acestei mentalități, nevolnicul se bazează pe credința, singura lui credință, că tot ce există pe lumea

asta are un preț, în bani, în dolari, în aur, dar are un preț. Preț are și prostituata din colțul străzii, dar și ministrul care te poate ajuta să calci legea fără să fii pedepsit. Firește, prețul diferă, dar rămâne preț! Conform acestei mentalități, cinstea și onoarea sunt chestiuni de preț, adică sunt tot marfă! Fiecare om este, vorba lui Caragiale „mai mult sau mai puțin onest!” Unii sunt onești până la vederea unei bancnote de 100 de dolari, alții rezistă (adică urcă prețul) și nu cedează decât la sume serioase, cu cinci-șase zerouri în coadă. După acest principiu funcționează și autoritățile publice, inclusiv judecătorii și procurorii, până la polițaiul din colțul străzii. La fel, politicienii, chiar șefii de partid sau de stat! Ziariștii, drăguții de ei, nu mai vorbesc! Preț au, tot variabil, și artiștii, scriitorii, poeții sau ce-or mai fi fiind!

Într-o lume astfel simplificată, omul cu bani se simte în siguranță! Orice ar face! Chiar și dacă ar ucide! Are bani, plătește și scapă! Firește, îl costă ceva mai mult în Anglia față de Bangladesh, dar principiul este același: cine plătește comandă muzica!

Deci poți obține orice pe lumea asta dacă ai bani cu care să plătești. Deci: **bani e totul!** (Cum sună și un proverb pe care etnografii se sfiesc să-l înregistreze!) Vom numi **mercantilă** această mentalitate care vede toată rânduiala lumii ca pe un vast negoț, comerț planetar, în care fiecare umblă să cumpere ieftin și să vândă scump! Încununarea, apoteoza acestei mentalități împlinindu-se în șmecheria prin care banii sunt puși să facă bani! Când banii devin ei înșiși marfă, pe care să o cumperi cu un preț și s-o vinzi cu altul! Adică speculă și camătă!

Toate religiile lumii au condamnat nerușinarea și cinismul cămătarului, al cametei ca sursă a existenței. Iar camăta a ajuns azi principiul ordonator al întregii structuri economice mondiale! Nimeni nu mai mișcă pe această planetă fără ca mișcărilor sale să fie înregistrate, controlate și verificate de sistemul bancar. Sistem bazat pe modul cel mai rușinos, mai neomenesc, mai neplăcut lui Dumnezeu de a-ți câștiga tainul zilnic, pâinea cea de toate zilele!

Dar nu s-au mulțumit cu atât! Câștigându-și pâinea cea de toate zilele fără nici un efort, cămătarii, speculatorii, profitorii de nenorocirile și de greutățile vieții ale altora, nu s-au oprit până nu au uzurpat ce mai rămăsese din cavalerismul de odinioară, aristocrația de spadă, pe care revoluțiile de la 1789 înapoi au măturat-o de pe scena istoriei în numele democrației, al unei egalități imposibile, iluzorii, pentru a instaura plutocrația, primatul averii dobândite prin speculații, camătă și înșelăciune.

Bancherii, cămătarii adică, așadar campionii mentalității mercantile sunt cei care au organizat atât revoluția franceză (jos majusculele!), cât și pe cea rusească, prin care s-a desființat nu numai aristocrația europeană, de spadă (la originile ei), ci s-a renunțat și la principiul ei constitutiv: **eroism și onoare!** Implicarea marii finanțe în revoluțiile și războaiele care au zdruncinat lumea și îndeosebi Europa ultimelor două secole s-a făcut prin mijloace de o perfidie și lipsă de eleganță, de **fair-play**, de cavalerism, printr-o viclenie maladivă, transformată în mod de a fi, de a exista, care nu pot fi înțelese propriu-zis decât acceptându-le ca expresie (și dovadă) a puterii satanice, a modelului satanic de comportament. La fel cum încercând să înțelegi resorturile ultime, primare, ale comportamentului cavaleresc, îl descoperi pe Dumnezeu și ești nevoit să-l „inventezi” pe Iisus Hristos ca să afli logica acestui model existențial, la fel, logica modelului de comportament mercantil, mercificator (cum i-ar spune Ioan Petru Culianu), te obligă să accepți ca real, al naibii de real, rolul pe care îl are, totuși, în viața noastră și Satan! Dumnealui Îngerul căzut, dar încă atât de activ! De dinamic! De eficient! (Măcar la prima vedere și pe termen scurt...)

Azi în ce lume trăim?

Azi trăim oare într-o lume în care se confruntă spiritul eroic cu cel mercantil? În care se confruntă cavalerii cu mercenarii năimiți de mercificatori?

Nici pe departe!

Așa cum în vechime lupta se da între Ahile și Hector, Alexandru Machidon și Por împărat, adică între eroi, azi, lupta este între cămătari, între bande de bancheri, între hoți și hoți! Nu mai departe - luând aminte la actualitatea cea mai strictă - toți cei care se confruntă în clipa de față, azi 24 iulie 2000, în lupta pentru președinția României, toți cei pe care sondajele îi oferă conștiinței publice, de la Iliescu la Roman, inclusiv Iliescu, Stolojan, Meleşcanu etc., toți sunt niște infractori la legea penală, pe care o minimă anchetă derulată corect i-ar incrimina fără ezitare. Lupta nu este între principiul Răului și al Binelui, ci Răul ne copleșește, și-a adjudecat toți așii, trișând în nenumărate feluri.

Nu mai puțin veacul nostru, al 20-lea, care, într-un rezumat succint, ar putea fi considerat ca fiind secolul confruntării planetare dintre regimul democratic și regimul totalitar, comunist. Confruntare care s-a declanșat în 1917 și s-a încheiat abia în 1989!... În realitate, regimul comunist, comunismul, este o invenție, un experiment, o diversiune la scară mondială, a bancherilor din Wall-Street, a oligarhiei financiare mapamondiale, care a controlat tot timpul acest regim, astfel că în 1989, atunci când s-au împlinit 200 de ani de la izbânda banului asupra spadei, a camătei asupra volniciei, a băncilor asupra bisericilor, aniversarea a fost marcată, festiv, prin bobârnacul cu care marele bancher, marele manipulator, a pus capăt regimului comunist de pretutindeni...

Spre deosebire de oamenii normali, care își petrec viața cu dorința și pornirea de a gusta cât mai multe din bucuriile acestei lumii, ale condiției de om, nevolniciei, anormali psihic, nu au viață în ei decât pentru a gândi și pune în aplicare cât mai multe și mai noi, și mai eficiente **tertipuri**, lovituri pe la spate, fraude, crime, hoții de tot felul, toate nepedepsite! Căci însăși justiția este la cheremul acestor nevolnici, a acestor bolnavi, ahtiați să se simtă puternici! Să-i știe pe alții, pe cei mai frumoși, mai isteți, mai puternici decât ei, căci așa i-a lăsat Dumnezeu, să-i știe la cheremul lor! Răsturnând astfel ierarhia, lăsată de la Dumnezeu, adică uzurpându-L astfel pe Dumnezeu, de care, în străfundul buzunarelor, ei se simt nedreptățiți, persecutați, încă de la naștere, căci le-a dat Dumnezeu haznaua de suflet pe care se chinuie toată viața s-o umple cu aur și dolari, cu lire și mărci, cu valori mobiliare și polițe, iar ea tot hazna rămâne! Plină de...

...Devin, după cum se vede, retoric și literar, aproape liric! Subiectul are la noi, la români, expresie literară la nivelul cel mai înalt. Adversari în viața literară și atât de diferiți ca oameni, Eminescu și Macedonski au fost unanimi, la nivelul capodoperei, în a se cutremura, scârbiți, de succesul pe care îl are în lumea noastră nu cel înzestrat de Dumnezeu cu toate marile calități, care fac gloria neamului omenesc, ci secătura, otreapa bicisnică, nevolnicul!

Făt-Frumos, ca ideal românesc de voinicie, cu varianta Harap Alb, își ține cuvântul dat Spânului, deși și l-a dat *vi coactus*, căci face parte din categoria aceea de oameni-oameni! Făt-Frumos niciodată nu recurge la viclesuguri, ci mereu propune Fiarei confruntarea „în luptă dreaptă”. **Cine-i tânăr și voinic Iese noaptea pe colnic Fără par, fără pistoale, numai cu palmele goale!...** Acest ideal românesc de comportament punctează periodic și istoria efectivă, începând cu Dromichete și încheind, culminant, cu Constantin Brâncoveanu, la acea dată omul cel mai bogat din Europa, ceea ce nu l-a împiedicat de la gestul cel mai cavaleresc cu putință, care, dacă nu s-ar fi petrecut propriu-zis, nici ca gest imaginat n-ar fi fost pe înțelesul spiritului mercantil, tranzacționar.

Situați în acest context și văzuți din această perspectivă, legionarii ce reprezintă? Evident, sunt expresia modelului eroic, cavaleresc. Dar mai presus de asta, **legionarii au știut să facă eficient spiritul cavaleresc**, au știut unde să găsească antidotul, au găsit soluția prin care să facă neputincios mecanismul mercificării, al transformării în marfă a oricui, inclusiv a sufletelor! Legionarii au inventat tehnica sufletească (vezi **Cărticica șefului de cuib**) prin care omul, născut cu dorul de puritate și de onestitate, să supraviețuiască, nu oricum, ci numai ca om, să reziste tentațiilor nenumărate prin care marii comercianți ai lumii s-au învățat să știe că pot cumpăra orice și pe oricine!

Cu legionarii nu le-a mai mers!

Oameni ca nicadorii sau decemvirii, cum să-i cumperi?! Cu ce? Cu câți bani?!... Pentru prima oară n-au avut bani destui, căci nici tot bănetul de pe lume nu le-ar fi ajuns să-i cumpere pe legionari!

Căci nicadorii s-au numărat cu miile printre legionari! Oameni dispuși să renunțe la viață, la bucuriile tinereții, la orice, nu însă și la credința lor în justiție, în adevăr, în frumusețea făpturii umane. În această credință ei s-au arătat de neclintit. Au putut fi nimiciți, striviți aproape toți de tăvălugul istoriei, dar nimeni nu i-a putut face să renunțe, să înceteze a mai fi ceea ce își propuseseră să fie: **oameni de onoare**. Practic, **legionarii nu s-au dezis de ei înșiși și asta indiferent de prețul cu care au fost momiți sau de torturile la care au fost supuși!**

Spre deosebire de toți politicienii, pentru care politica este o tejea, la care toți vând și toți cumpără, pentru legionari politica a fost un teren de luptă, dusă după regulile unei lupte sportive, pe care legionarii s-au străduit să le respecte ei primii și le-au respectat. Victimele legionarilor, în frunte cu prefectul poliției Manciu, au încălcat regulile jocului. Le-au încălcat în mod repetat și în chip josnic, depășind mult limitele greșelilor ce pot fi iertate! De neiertat, nu numai în fața legii, e tot ce au făcut cei pe care i-a ajuns pedepsitorul braț al legionarilor. Violențele legionare au lovit în cei care și-au bătut joc de justiție și de Țară, îndeosebi în cei care **au trădat**. Legionarii nu și-au supus adversarii la nici un fel de violențe sau abuzuri, la nici o nedreptate. Violențele legionare au lovit în românii **trădători**, nu în adversari! După mentalitatea legionară, cavaleriească, trădătorul și-a încălcat jurământul de solidaritate cu Țara, cu Neamul. Trădătorii trebuie suprimați, în numele legii terfelite, iar adversarul trebuie doar înfruntat, cu armele știute ale luptei politice drepte. În acești termeni au încercat să rezolve legionarii și mult discutata problemă evreiască, a puterii economice tot mai mari a evreilor din România. Au văzut în această problemă o provocare, aproape sportivă. Și în replică la comerțul evreiesc, prosper pentru evrei și ruinător pentru români, legionarii au dezvoltat o rețea de comerț legionar (legionarii comercianți!!), care dacă n-ar fi fost desființată de autorități, e probabil că ar fi reabilitat însăși noțiunea de comerț, care poate fi făcut și în mod onorabil, cu frică de Dumnezeu și rușine de oameni! Așa cum fusese odată! Legionarii au demonstrat că e posibil un asemenea comerț, dar modelul legionar amenința să fie fatal pentru profesioniștii comerțului fraudulos și nesățios.

Replica imaginată de legionari, atât de eficientă fiind, căci făcea inoperantă toată arta coruperii milenar exersată, această rezistență legionară la corupție trebuia nu numai învinsă, cu orice preț, inclusiv cu prețul crimei în masă, al genocidului (căci a existat un genocid împotriva legionarilor!), dar ea, replica legionară, trebuia să fie și ascunsă, să se piardă amintirea și pilda ei. Căci, din nefericire pentru marii neguțători de conștiințe, oamenii pot

fi corupți și sufletele lor pot fi cumpărate, coborându-i în bicisnicia cea mai nenorocită, dar oricât de jos ar decădea, din astfel de oameni se nasc totuși oameni normali, cu sămânța divină în ei, adică aspirând la împlinirea de sine sub bolta Kalo-kagathiei strămoșești, fiecare copil visându-se un Făt-Frumos, cavalier fără prihană, voinic neînfricat, iar mult mai târziu și cu greu reușind să pună preț pe safe-urile din bancă, să le priceapă ciudatul rost.

Modelul legionar trebuia ascuns cu orice preț! Preț plătit ziaristilor, magistraților, istoricilor, politicienilor, profesorilor, ca să mintă cu toții și modelul legionar să dispară din inventarul de formule socio-politice inventate de om! Acesta a fost scopul prigoanei duse și dusă împotriva legionarilor!

Firește, vorbind de un model legionar, avem în vedere izbânzile și împlinirile acestuia, iar nu rateurile inevitabile, la care te condamnă trăirea istoriei. Oricum, nota dominantă a prestației pe care au avut-o legionarii pe scena istoriei, nu o dau „abaterile” de la modelul ideal. Mai mult: din fericire, modelul legionar, modelul trăit de mii și mii de tineri, care au suferit și au murit rămânând neclintiți în credința lor legionară, nu are o semnificație exclusiv românească, chiar dacă este de sorginte pur românească! Acest model nu răspunde unor situații politice irepetabile, ci se înscrie, deasupra contingențelor trecătoare, ca un răspuns românesc **în istoria majoră a umanității**. În lupta dintre spiritul cavaleresc și cel mercantil, dintre Bine și Rău, dintre Dumnezeu și Satana. În această luptă legionarii au intrat imaginând un model de comportament care, în sine, părea a fi irealizabil, utopic, idealism pur, năuc. Prin sacrificiul și martiriul a mii și mii de legionari, cei mai mulți tineri, veritabili Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene, realitatea istorică a putut înregistra și valida acest model. S-a demonstrat astfel că mii, zeci de mii de fete și feciori se pot organiza, pot trăi zi de zi, ceas de ceas, după principiile legionare stabilite de Căpitan, principii deduse din Evanghelie și din tradiția cea mai pură a voiniciei românești.

* * *

N-am reușit să impunem în conștiința lumii numele lui Constantin Brâncoveanu!... Lumea a fost atrasă nu de sfințenia Brâncoveanului, ci de satanismul lui Dracula, în care mulți, din ignoranță și tembelism, văd exponentul românismului.

Cine însă scrutează azi cu ochi atent și cinstit istoria noastră, descoperă cu uimire modelul legionar. Și sunt tot mai mulți, pe felurite meridiane, cei ce descoperă astfel o posibilă soluție la problemele lumii de azi, ale lumii de mâine. Huliți și prigoniți în țara lor, legionarii sunt tot mai prețuiți în alte țări, pe alte continente. Intră în conștiința lumii! În eternitate. Doamne, ajută!

Ion Coja

Post scriptum octombrie 2012. Acest text urma să apară în cartea *Legionarii în eternitate*. Aflată „sub tipar” de 12 ani...